

262

позова за
печатъ!

СЪОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ РАЗУМНОСТЪТА И СЪВЪТЛИНАТА,
и СПАНЕ И ТЪМНИНА.

X година
32 школна лекция на 1.мл.ок.класъ.
17. априлъ 1931.г. петъкъ 6.ч.сут.

ИЗГРЪВЪ.

СЪОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ РАЗУМНОСТЪ И СВЪТЛИНА,

СПАНЕ И ТЪМНИНА.

Тайна молитва.

Кажете основната мисъл на миналата лекция. /Всичко разумно е постижимо!/
19

Сега мислите ли, че разумното за един човек е разумно за друг? Мислите ли, че разумността за един човек е разумност за другия?

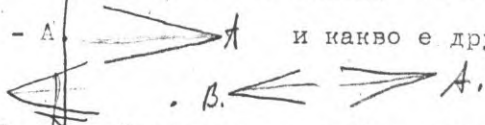
Сега ако направим едно твърдение, казвам: разумно е да ходи денем човек! Следователно, неразумно е да ходи вечерно време. Тогава какво заключение може да се извади? - Всички, които ходят вечерно време, какви са? Изваждам друго заключение сега; че това, което не позволява вечерно време, да се ходи, то позволява да се спи. Следователно, всеки, който спи вечерно време е нормален човек, и всеки, който не спи вечерно време е ненормален човек; който спи вечерно време е разумен, а който спи денем, е нера разумен. Сега, какво отношение имаме за онзи, който спи, въ математическо отношение да си го представим. РАЗУМНОСТТА ИМА ОТНОШЕНИЕ КЪМ СВЪТЛИНАТА. Р.С. А спането има правилно отношение към тъмнината. Тъм както разумността има правилно отношение към свътлината, така, спането има отношение към тъмнината. Следователно, ако вие имате отношение към свътлината, спането има отношение към тъмнината. Тогава тъзи двъ положения на човека: СП - Т. и Р. : С. Какво разбираме под думата спане? Дъ е неправилност та на това положение. /при спането имаме оттегляне на съзнанието. Сега според теорията на г. Михалчев, може ли съзнанието да се оттегли? Не може. На къде ще се оттегли съзнанието? Щом се оттегли, то е материално, а материалните работи не са реални. Ремкианство е това. Каква дума бихте казали вие? Някой път казват загасване или потъмняване на съзнанието.

Да обясна вашата идея, отклонение на съзнанието. Представете си, че А. е лицето, което е заинтересовано, нали. То има да сръщи лицето В. Обаче така се измънят условията, че тръбва да го сръщи вечерно време. Така се поставят условията. Представете си, че условията са такива, че не е било позволено да си говорят да се опознаят. Лицето А. носи фенерче, следователно, когато се приближи лицето В. той ще насочи свътлината да го види. Какъв ще наречете вие този процес? - Чръз свътлината, да познаете лицето. Представете си, че това първото лице, за което вие насочвате своя фенеръ, се пръследва от друго едно лице Д. Следъ като освъта съ своето фенерче лицето В. и иде слъдъ него лицето Д. какво ще направи?

В. лицето А.? Загасва своето фенерче. Защо го загасва? За да го спаси. Значи отклонение не на съзнанието, но отклонение на свътлината,

която дава възможност на Б. да прѣмине. Въ същото време, щомъ се загаси тази свѣтлина, това същество А. какво си има? То си има едно капаче н.м.и загася свѣтлината. Допущамъ, щомъ вие обичате нѣкого, вие говорите съ него, искате да му разправите нѣщо, да му обясните нѣщо. Значи, говоренето е свѣтлина. Щомъ не го обичате, вие затваряте свѣтлината и мълчите, не му говорите. Отворенъ ще бъдешъ прѣдъ приятелитѣ си, а затворенъ ще бъдешъ прѣдъ неприятелитѣ си. Защо? Отваряшъ се тамъ, дѣто можешъ да вземешъ нѣщо. Затваряшъ се тамъ, дѣто могатъ да ти взематъ нѣщо. Нали вие се привличате. Нали казватъ: законъ за привличането. При кого можете да се привличате? Какъ обяснявате вие закона. Може ли ти да нарече едно същество, което те привлича - А. и какво е другото положение на онзи, който се привлича? - Б.

Сега имате А. привлича Б. Но прѣдстае си, че Б. е една форма на ~~една~~ круша. Тя седи на едно мѣсто. А. е едно малко дѣте на 10-15 години, и А. се привлича отъ Б. Нали, онзи, който привлича седи на едно мѣсто, а който се привлича, той се движи. Ако едно разумно същество привлича, да кажемъ, то го привлича, налага му своята воля; но когато една круша привлича едно дѣте, кой е по-силенъ дѣтето или крушата? Тогава какъ ще обясните процеса. Крушата привлича, тя име силата да привлича. Но привлича, при какви условия? Щомъ круша нѣма, тогава дѣтето не се привлича. Но същевременно ние допущаме, че нѣкой си пита, може ли крушата да привлича едно дѣте; което нѣма желание да яде круша? - Не може. Слѣдователно, когато вие казвате: законътъ за привличането е законъ на свобода. Ти не можешъ да се привличашъ къмъ нѣкого, къмъ когото нѣмашъ желание. Ти можешъ да се привличашъ отъ нѣкого, да си подъ неговото влияние, само когато имашъ извѣстно желание, което да съответствува, и което ти можешъ да използвашъ. Въ дадения случай, когато ние говоримъ за привличане, ние разбираме обмѣна въ природата на извѣстни състояния или сили. Двама души се привличатъ по своята мисль, по своитѣ чувства, или по нѣкои други дѣлки. Та можете да съпоставите, да кажете: той има привлѣкателна сила. Сега, какъ се обяснява привличането ^{между} ~~на два~~ ~~два~~ същества. Н-й, имашъ ли нѣкоя теория ти? Ако ще разправишъ една научна теория, която всички я знаятъ, не я разправяй, ако ще разправишъ нѣкоя нова теория, тогава разправи. /онзи човѣкъ, който има силно развити чувства, и при това прѣфинени чувства, той е способенъ да привлича другитѣ хора при събъ си/. Тогава на какво ще уподобите вие привличането? Азъ ще обърна сега. този прѣфинениятъ човѣкъ, който привлича, той мяза на една фуния, единъ конусъ обърнатъ съ острието си надолу. И тази повърхность е толкова гладка, че кой какъ дойде все ще иде долу на дъното; отъ кадѣто и да дойде, той се привлича вътрѣ. А. А. който нѣма да привлича, той какво е? Той е единъ конусъ обърнатъ нагорѣ.

Б.
Слѣдователно, той не се привлича, защото всичко отъ него се изправва. Както въ привличането, онзи, който привлича, той е долина, всичко се стича при него на купъ, а онѣзи, които се стичатъ сѣ планински върхо-
ве, отъ дѣто всичко слиза долъ. Тогава привличането и не привличането си мязатъ по едно. Какъ ще имъ турите знаци въ математиката? Всѣкога въ единъ магнетиченъ кръгъ има едно спиралообразно движение. Въ магнетизма винаги има еднотечение, едно слизание на долу. Тогава какъ ще обясните твърдите тѣла отиватъ къмъ центъра на земята, а газообразнитѣ вещества отиватъ нагорѣ. Мислите ли, че тѣзи газове отиватъ по планинитѣ нагорѣ? /онѣзи газове, които сѣ по-леки отъ въздуха, тѣ отиватъ нагорѣ/. Това сѣ механически отношения. Това е едно материялистическо обяснение. И то е права. Но привличане може да има въ правата смисълъ само между двѣ разумни същества. Да. Тогава въ привличането нѣма такъвъ законъ, че силниятъ да привлича слабия. Обратенъ е законътъ. Слабиятъ може да и привлича толкова, колкото и силниятъ. Нима мислите, че дѣтето не привлича своята майка, кога то седи въ люлката. Когато то плаче въ люлката, то привлича своята майка; послѣ, когато майката седи, тя го привлича. А когато то е въ люлката, то заплаче, и то привлича майка си. Та въ привличането има едно разумно отношение. Има разумни отношения, които съставляватъ нѣкои прѣпятствия. Защото, щомъ се каже, че се привличатъ нѣкои тѣла, ако привлекателната сила не е разумна, тя може да се прѣвърне на едно насилие. И всичкитѣ сили, които минаватъ въ родъ на насилие, тѣ сѣ загубили своята разумность. Кое е силното въ свѣта? Шо сѣ физическитѣ сили? Всички ония сили, които сѣ загубили своята разумна сила, сѣ станали физически сили. И ако всичко въ човѣкъ стане физическо, то е мъртво. Ще има единъ процесъ на згъстяване, но има и единъ процесъ на втвърдяване. Процесътъ на втвърдяване е неразуменъ процесъ, но згъстяването, въ него има разумность. Допуснете единъ човѣкъ може да е разуменъ, но когато му плашатъ. Туря една примка отъ вѣже, за врата на нѣкого, когато бѣсатъ, като го намазва, прави го мазенъ, нали така. И казватъ за него: той е разуменъ. Питамъ, единъ човѣкъ, който бѣси другъ единъ, има ли разумность въ това? Казватъ, той билъ майсторъ за примки. Но питамъ дѣ седи разумността да се направи една примка, да се одуши единъ човѣкъ? Питамъ тогава другия въпросъ: дѣ седи разумността въ единъ сарказъмъ, съ който може да се обиди единъ човѣкъ? Сарказътъ е единъ остъръ ножъ, съ който ще ви бодне нѣко. Та трѣбва да седите на известна дистанция, защото онзи, който говори саркастически, казва, ако ти не пазишъ своитѣ отношения, азъ малко ще те дразна. И трѣбва да наешъ тогава, че този ножъ може да влѣзне и по-дълбока. И въ умствено отношение има единъ сарказъмъ. Кажете ми единъ софратовски сарказъмъ или платоновски, или аристотелски сарказъмъ. Дайте ми единъ религиозенъ сарказъмъ, или единъ обикновенъ сарказъмъ, който минава.

Казват за някого, той е толко голѣмъ герой, че се образуватъ свѣщи подъ носа му

За всинца ви науката трѣбва да бѣде наука за исправление! Въ науката има едно отклонение на съврѣшенитѣ хора отъ онова отъ онова естественото положение. Та цѣлото човѣчество се намира въ едно неестествено положение. Всичкитѣ положения, всичкитѣ състояния на човѣшката душа, на човѣшкия духъ не се намиратъ въ едно разумно съпоставяне. Може въ живота да се намиратъ въ едно хармоническо състояние. Някой път сарказмътъ произтича отъ едно неразположение. Всички ония хора, които иматъ сарказмъ, всѣкога у тѣхъ ще намерите киселина. Онѣзи, които иматъ изобилно киселина, тя прои вежда сарказмъ; а всички онѣзи, които иматъ повече слачина, у тѣхъ пѣкъ произтича обратното. Какъ наричате вие сладкодумнитѣ хора? Да бѣде човѣкъ сладко думенъ? Той трѣбва да има градини, сокова. Слачина трѣбва да има, мекота трѣбва да има. Някой път може да си направите много хубавъ сиропъ. Тѣй, ако си вземете малко меденъ сокъ, може да ви дамъ една рецепта за меденъ сокъ: вземете три лъжички такива чайни, да турите въ една чаша вода отъ 250 грама, да разниете този медъ хубаво, и слѣдъ това да вземете виненъ сокъ - оцетъ, и да турите една лъжичка чайна вътрѣ въ меда и водата, става нѣщо хубаво. Като смѣсите меда и киселината, става нѣщо хубаво разхладително. Та по някой път човѣкъ трѣбва да въргне своя сарказмъ, да го тури въ медъ, за да върви работата. Друго яче, той разяда, и дълго врѣме сарказмътъ се прѣвръща на една отрова. Та едно песимистическо състояние се дължи на ~~сарказмъ~~ сарказмъ. На всичко гледа мрачно, саркастично, казва: живота нѣма смисълъ, това нѣма смисълъ, онова нѣма смисълъ. За него всичко е мрачно. Или той не вижда живота тѣй както трѣбва. Та казвамъ сега, тази сутринъ, които имате повече оцетъ, ние купуваме оцетъ. И които иматъ повече захаръ, и захаръ ни трѣбва. Образуваме производство. Които иматъ повече захаръ вече имаме нужда отъ него. Имаме бюджетъ образуванъ за купуване на органическа захаръ, а тази е обикновената захаръ.

Добрѣ. Каква е основната идея? Каква бѣше основната идея? Съотношение на разумността къмъ свѣтлината, и спането къмъ тъмнината. Спането значи, и къмъ тъмнината. Тогава имаме още едно движение; при свѣтлината какво е движението? При свѣтлината имаме движение, а при тъмнината какво имаме? /покой/. Тогава при свѣтлината ти не можешъ да спишъ. Ако тогава човѣкъ спи динемъ, какво е неговото състояние? Онѣзи които спятъ денемъ, сѣ болни, анормални, а които спятъ вечерно врѣме сѣ нормални, нали тѣй. Тогава понеже движенията на свѣтлината Онѣзи, които се движатъ денемъ, тѣ сѣ здрави. А онѣзи, които се движатъ вечерно врѣме, какви сѣ тогава? Болни хора сѣ. Шомъ залѣзе слънцето, това е вечерно врѣме, - вечеръ е. Ние не говоримъ за физическия денъ и физическата нощъ. Въ психическо отношение нощъ всѣкога се нарича, тамъ дѣто нѣма никакъвъ центъръ, нѣма свѣтлина.

Всѣки единъ животъ, който нѣма свое слънце, допуснете една планета се движи въ пространството, безъ да има свой центъръ; движи се въ дълечното пространство, тя е въ нощъ. Всѣки човѣкъ, който минава своя животъ безъ нѣкакъвъ идеалъ, той е нощъ, всичко въ него е разбъркано. Въ неговата душа, всичко е неопредѣлено, това е нощъ. При сегашнитѣ отношения на нѣщата, то е само привидно така; но подъ думата нощъ разбираме, нѣма условия. Тъмнота е вътрѣ. Тогава казва Христосъ, има единъ стихъ: "иде нощъ, когато никой не може да работи. Защото благоприятнитѣ условия, сѣ въ деня. Всѣки единъ импулсъ на човѣка, когато ти свѣтне въ какъвто и да е смисълъ, тиси въ деня. Щомъ имашъ какъвто и да е желание, какъвто и да е мисълъ, какъвто и да е постъпка, когато има най-малкиятъ импулсъ, ти си въ условията на деня, - има свѣтлина. А когато се изгубятъ тѣзи условия, ти си въ нощта, въ пѣртьта. Денемъ човѣкъ не може да умре! Само нощемъ може да умрѣ човѣкъ. Нали ви се вижда малко противорѣчиво, че денемъ не умиратъ хората? Азъ ще ви дамъ единъ контрастъ. Може ли водата да замръзва при 30 градуса топлина? Не може. Тамъ дѣто има свѣтлина, смъртъ нѣма. Щомъ човѣкъ изгубва живота си, показва, че вътрѣшнитѣ условия сѣ въ нощъ. Има извѣстна тъмнина, която съкратява живота. Значи, онова, което съкратява живота не сѣ условията. Отъ вънка има свѣтлина, но вътрѣ въ него нѣма ^{въ човѣка} извѣстна тъмнина, която го лишава отъ живота. Вземете онзи, който се рѣшава да се самоубие. Отъ вънка едно дѣте има, което го обича, баща му го обича, майка му, сестритѣ му, но въ него се заражда мисълта, едно безсмислие въ живота има тъмнина, и той иска да се самоубие. Читамъ, день ли е у него? Не. нощъ е. - Той не вижда никакъвъ смисълъ въ живота. Тогава за да го спасите, ако можете да прѣкарате единъ свѣтълъ лъчъ въ неговия умъ; колкото и да е малъкъ, вие ще направите една промѣна у него. Вие трѣбва да спазвате този психологически законъ. Нѣкой път вие сами може да създадете единъ обръчъ, запр. чрѣзъ постояннитѣ внушения, дойдете до една задача, казвате, тази задача не съмъ я разрѣшилъ. Затова всѣкога си поставяйте тѣй; когато се намиратъ при каквито и да сѣ мѣстни условия, ти кажи въ ума си тѣй: ИМА УСЛОВИЯ, ПРИ КОИТО ТАЗИ МѢСТОТНОСТЪ МОЖЕ ДА СЕ ПРѢМАХНЕ. Тури го това въ ума си, и слѣдъ това го прѣмахни. Ти казвашъ, това нѣщо е невъзможно. Всички нѣща сѣ възможни въ свѣта! Запримѣрь, казвате: злото сѣществува. Но извадете единъ законъ или едно правило: щомъ е възможно злото, по-възможно е доброто! Щомъ е възможна смъртъта, по-възможна е животътъ. Щомъ е възможна глупостта, по-възможна е разумността въ живота. Щомъ е възможна умразата, по-възможна е любовта! Турете така единъ паралелъ въ ума си. Но така не мислите, вие искате да станете виденъ ученъ човѣкъ. Добрѣ. Но още въ началото турете какъвъ именно ученъ човѣкъ искате да станете. Учениитѣ човѣкъ може да играе много роли. Той трѣбва да бѣде разуменъ, да знае да изиграе ролята си. А да станешъ единъ

ученъ човѣкъ, за да прѣнасяшъ хлѣбъ отъ една фурна на друга. "а кажемъ, свършили си 4 факултета, и послѣ да прѣнасяшъ хлѣбъ отъ една фурна въ друга фурна хлѣбъ, този хлѣбъ? питами, каква ученостъ има при прѣнасянето на хлѣбъ отъ една фурна въ друга фурна? Азъ биихъ прѣнесълъ този хлѣбъ само при едно условие. Въ турско време имаше такива симидчии въ Варна, които въ кошове носеха симититѣ си на главата. Имаха си и такива вѣнци за главата, направени отъ вълна, тургаха ги подъ таблата и викаха по улицитѣ, симидъ, геврекъ! Всички излизаха и си купуваха отъ тѣзи симидчета. Но казвами, този учениятъ човѣкъ, ако може да прѣкара всичкитѣ най-учени и възвишени идеи въ симидчетата и геврецитѣ си, така, че всѣки, който изяде единъ симидъ или геврекъ да ги възприеме, тогава този ученъ човѣкъ има си смисълъ да носи гевреци и симиди на главата си. Но у всички тѣзи, които носятъ товаръ на главата си, има една опасностъ - главата може да се спити. А щомъ се спитява главата, тогава и най-благородното и и идейното и то се спитява у човѣка. И въ Писанието има едно изречение, което казва: ще смажа главата на змията. Отъ какъ се смазва главата на змията? Кое е смазване? Ако притиснешъ отъ двѣтѣ страни главата, това е сплѣскване, а отъ горѣ, това е смазване. Понеже змията не е употребила разумно силитѣ, които е имала, и Писанието казва: бнзи, Който ще дойде, Той ще смаже главата на змията, и ще я направи да обезумѣе, да не може да разбира работитѣ. Защото щомъ човѣкъ обезумѣе, той става безвръденъ. Та лошиятъ човѣкъ ти изведнажъ не можешъ да го прѣмахнешъ. И лошиятъ човѣкъ трѣбва да обезумѣе. "омъ обезумѣа нѣма какво да го съжелявашъ. Кой казва, обезумѣлъ човѣкътъ. Питами, ако една пушка обезумѣе, значи, патрони нѣма. Тогава пушката седи и не е опасна, какво ще съжелявашъ човѣка? Нали тогава е приятна пушката. А ако вие кажете, горката пушка, обезумѣла! Ако кажешъ, пушката е много умна, тогава, какво под разбирате? - Че при тази умната пушка, никой не може да се приближи.

-15-2 Та казвами, разумнитѣ хора или добритѣ хора тѣ трѣбва да бждатъ пълни пушки, а лошитѣ хора трѣбва да бждатъ празни пушки, пушки безъ патрони. Добритѣ хора трѣбва да иматъ пари въ кесията си, а лошитѣ хора не трѣбва да иматъ ни петацъ. Тѣй седи законътъ! А сега е обратното, - че паритѣ сѣ влѣзли въ рацѣтѣ на лошитѣ хора. И сега виждаме, че добритѣ хора носятъ празни пушки, а лошитѣ хора носятъ пълнитѣ пушки, и казватъ: бамбачко е! И прави сѣ. Тогава друго срдство. Лошитѣ хора трѣбва да спатъ, а добритѣ, да имъ взематъ пушкитѣ, и слѣдъ това да ги събудатъ; и тогава ще обърнешъ пушката къмъ лошиятъ човѣкъ, и ще кажешъ: напредъ! Той ще дръпне своята пушка и цѣква. Нѣма нищо. Той ще цѣква веднажъ, дваждъ три пѣти, празна е пушката. А ти като цѣкашъ, и бие на месо! Ако вие не можете на дявола тѣй да цѣкате, на да го пернете кубаво. Запримѣръ вие какъ цѣкате на дявола като дойде при васъ? Казва се, синоветѣ на този вѣкъ сѣ по-умни въ нѣкое

отношение отъ сивоветѣ на видѣлната, отъ толкова години сѣ учили, че сега тѣ сѣ станали по-у~~м~~ни. И никога не се ослабѣйте на това знание, което имашъ въ себе си! И никога не подцѣнявайте силитѣ на своя противникъ! И като трѣгнешъ въ живота, вземи всичко прѣдъ видъ! Послѣ, у свършенитѣ хора, обезсърдението идѣлосно. Но обезсърдението е едно качество само на лошия човѣкъ. Обезсърдението е качество само на лошитѣ хора. И сивоветѣ на тъмнината сѣ научили това качество. Тѣ носятъ една тежестъ въ себе си, - обезсърдението. Той хване единъ добъръ човѣкъ, тури му го на гърба, и онзи върви отъ подирѣ, и казва: то ще се носи това нѣщо. Съмнѣнието е ~~ф~~~~а~~~~л~~ едно качество само, пакъ на тѣхъ, но понеже тѣ хванатъ нѣкой добъръ човѣкъ, и му го туратъ на гърба.

Та казвамъ, отрицателнитѣ нѣща, тѣ не сѣ свойствени на разумнитѣ хора. Тѣ сѣ прибавки, които сѣ дошли отъ послѣ. Следователно, всичко отрицателно въ свѣта, ще го повърнешъ, да иде на своето мѣсто. Човѣкъ не е роденъ за злото, за доброто е роденъ; човѣкъ не е роденъ за уразата, той е роденъ за любовта! Умразата е едно послѣдствие, злото е едно послѣдствие, разумниятъ животъ е едно послѣдствие. Тѣй ще разсѣждате, не отъ вашето лично гледище. Понеже като човѣкъ вие сте важенъ само дотолкова, доколкото вие се съобразявате, съ кого? Съ онзи първия въ свѣта, който съдалъ човѣшката мисль и вие трѣбва да бъдете въ съзгласие съ онзи, който първъ е проявилъ любовта въ свѣта, защото и добритѣ и лошитѣ хора въ свѣта се стремятъ къмъ закона на любовта. Вземете онѣзи лошитѣ хора се събиратъ на цѣли тайни разбойници и тамъ единиятъ защитава другия. Той нѣма да остави своя другаръ, тѣ единъ другъ се обичатъ, той може да е лошъ но има една вцепителна сила. Ако загубятъ любовта си, тѣхната работа е свършена. Лошитѣ хора знаятъ, че любовта е една вътрѣшна сила една вътрѣшна необходимостъ. Тогава добритѣ хора, като дойдатъ казватъ: то съ любовъ тали работа нѣма да стане, любовта се таки изисква една пушка. И азъ наричамъ пушката на човѣка не изисква единъ отличенъ умъ. Трѣбва мисльта на човѣка да е насочена добрѣ.

Сега основната мисль -: трѣбва да разбирате сегашното положение. Сега казвате: трѣбва да се подобри живота и може да се подобри; трѣбва да станемъ добри и може а станемъ добри; трѣбва да станемъ учени хора и може да станемъ учени хора; всичко онова, което човѣкъ твърди може да стане. Но той трѣбва да разбира законитѣ, при които добродѣтелта се развива; той трѣбва да разбира законитѣ, при които учуността се развива, защото учениятъ човѣкъ само при извѣстни условия може да стане учунъ; добриятъ човѣкъ само при извѣстни условия може да прояви своята доброта. Ако той е разбира този законъ, той постоянно ще има противорѣчия и най-послѣ ще дойде до заключението, че не си струва овѣкъ да бѣе добъръ. Най-първо добриятъ човѣкъ, за да бѣе добъръ е добъръ е самъ онзи, който е

онзи, който е силен. Добрият човек не трябва да има нужда от външна помощ, шомъ ти имашъ нужда отъ външна помощ, ти си единъ боленъ човекъ. Тръбва да имашъ съдѣйс вие донѣкъ, но да ^{не} уповавашъ на никаква външна сила. Добриятъ човекъ е уповава зна паритъ си, на своето имущество, не уповава на нѣкой външенъ авторитетъ, даже на знанието си той не уповата, защото това сж се срѣдства, той ги носи съ себе си и той нѣма какво да уповава на тѣхъ.

Сега пакъ ще се повърнемъ на мисълта: ~~всѣ~~кога човекъ трѣбва да се държи въ връзка съ сътилната! Свѣтлината въ сѣ-а- свѣта е необходима. Допуснете, че сте единъ човекъ дошълъ отъ мѣсечината. Отъ тая мѣсечина, за която сегашните учени ора мислятъ че тамъ нѣма никакъвъ животъ, ^{спули} ~~спули~~ сѣ съ хиляди години на мѣсечината не ~~и~~ събулил си се по нѣкакво стечение на обстоятелството и си дошълъ до земята ~~на~~ ^{тукъ} виждате тази соба гори и почвате да разсѣждате: тази соба отъ сама себе си ли гори или нѣкой я е запалилъ и дохождате до единъ изводъ: на едносъбрание хората сж се събрали, слугата е запалилъ. Искате за знаете, защо се събиратъ тия хора. Нѣкой да имъ говори. Искате да знаете, какво ще имъ говори, каква идея ще има, и т. н. т. Отъ послѣдствията на нѣщата вие ще салите за причинитѣ. Да допуснемъ сега всѣки единъ отъ васъ е една запалена соба. Питамъ, кой ви запали? Тази соба може ли да каже, кой я е запалилъ? Кой запали сега тази соба? /Ангелъ, азъ./ Защо я запали? /за класа/. Защо се събира този класъ? Кой ви даде разпореждане? Шомъ се пали собата, какво се подразбира? Че условията отвънка не сж благоприятни. - Студени сж. Ако бѣше топло отъ вънка, нѣмаше да има никаква соба. Та ако ние имаме извѣстна мисль, тази мисль е потрѣбна, за да се справимъ съ външнитѣ условия на живота, съ нѣкои мачнотии. Подъ думата интуиция, азъ разбирамъ мисълта, логическата мисль мяза на една запалена соба. - Външнитѣ условия сж неблагоприятни, а отъ вътрѣ човекъ трѣбва да се приготвява. А интуиция подразбира, че вътрѣшнитѣ условия сж се подобрили. Тогава мисълта не върви по сѣмъ логическия пѣтъ. Интуицията казва: азъ това го знамъ, но какъ? това не можешъ да докажешъ. Срѣщнешъ единъ човекъ, казваши: този човекъ не е добъръ. Отъ гдѣ знаешъ? Тѣй го схващамъ. Ти съ него живѣлъ ли си? - Не съмъ живѣлъ. Но по логическия редъ на нѣщата, този човекъ сто пѣти ми е лъгалъ, азъ не му хващамъ вече вѣра. А онзи, по закона на интуицията казва, тя казва, този е толкова лошъ, че сто пѣти може да те излъже. И едното е вѣрно и другото е вѣрно. Та казвамъ сега. Въ сегашното положение науката трѣбва да ви служи като едно срѣдство, да ви въоръжи, да се справяте съ тѣзи противорѣчия, които се раждатъ въ живота ви. И ако не знаете какъ да се справяте съ тѣхъ, много пѣти ще имате голѣми страдания. Защото едно мисль въ живота може да ви дпѣне. Ако вашата наука не може въ врѣме на мачнотия да ви помагне, тогава защо ви е тя? Разбира се, ние не можемъ изведнажъ да разрѣшимъ всѣчкитѣ задачи; ако

спазвате едно положение: всекига дръжте тази вътрешна връзка със светлината, и не позволявайте никаква тъмнина да се вмъква въ ума ви. Едно от правилата: абсолютно никаква тъмнина не допускайте! Тъмнината ще бъде отвънка. Какво другите хора мислят, то васъ да ви не засяга, но онова, което вие мислите въ даденъ случай, то е най-важното за васъ. Сега мисълта е правилна само тогава, когато тази мисъл съдѣйствува на процеситѣ, които ставатъ въ мозъка - не спява процеситѣ на мозъка: мисълта е права, когато тя не спява процеситѣ на дишането, когато тя не спява процеситѣ на стомаха - на храносиленето, значи на физическото поле. Мисълта е права, когато тя не спява човѣшката воля, човѣшкитѣ чувства; и мисълта е правилна, когато не спява разумния животъ. Сега това сѫ дефиниции, които трѣбва да седатъ въ ума ви. Има ли една спялка, тогава всеки единъ отъ васъ трѣбва да прѣмекне ония прѣпятствия. Това съставлява една отъ задачитѣ на животъ. Затова човѣкъ се е родилъ. Защото слѣдъ като напусне земята при сагашиитѣ условия, вие ще се отзовете нататѣкъ, да кажемъ вие сега сте въ първия класъ, ще се отзовете въ втория класъ, другъ е материалътъ, който трѣбва да учите. ^{напус}Слѣдъ като ~~влизнете~~ влизнете въ втория класъ, ще влизнете въ третия класъ, условията ще се разширятъ, прѣдметитѣ ще станатъ по-сложни, послѣ 4-и, 5-и класъ, и колкото отивате, прѣдметитѣ се усложняватъ, и вашитѣ учители се занимаватъ само съ материя, която е по-сложна. И това усложняване трѣбва да ви радва, защото вие отивате въ единъ прогресивенъ път. Мачнотиитѣ и скърбитѣ въ живота, това сѫ една задача. Една скърбъ това е една задача. Слѣдователно, азъ като видя, че нѣкой плаче, въ менъ седи една картина, виждамъ, че това дѣте е учено. Сълзитѣ за какво сѫ? За какво минава водата? Въ химията водата минава за единъ разтворителъ. То детѣто си прави единъ опитъ, и си пуска отъ своитѣ изворчета. Тѣзи сълзи падатъ и какво правятъ? Сметчаватъ. Слѣдъ това тази вода може да я понагорещитъ малко, за да се увеличи. Сълзитѣ нѣкой път могатъ да бъдатъ горещи. Горещитѣ сълзи и тѣ си иматъ мѣсто. Тогава казватъ: човѣкъ пѣшка. Тогава онѣзи ковачи, все си иматъ едно мехче. Който пѣшка той раздухва огъня. И ти като пѣшкашъ ^{своята}раздухвашъ мисълта. Ти казвашъ ОХЪ или УХЪ, и слѣдъ като раздухашъ хубаво огъня, започвашъ - трака, трука. Слѣдъ това пакъ се раздухва огъня. Казвамъ, отличанъ човѣкъ е този, много работенъ! Видя нѣкой мома, който пѣшка, казвамъ: работи. Много добръ. Видя единъ момъкъ пѣшка, казвамъ: чука си той. Отъ тѣзи хора все ще излезне нѣщо. Но видя нѣкой нито пѣшка, нито плаче, казвамъ, опасно е положението. Та азъ като видя нѣкой, който пѣшка, и който духа едно мехче, и като видя нѣкой, който има чешмица въ къщи; сега трѣбва инсталация. Който нѣма, трѣбва да си прѣкарате инсталация.

Сега това сѫ фигури на рѣчта, за да ви утѣша малко. Защото вашата работа,
Азъ като ви казвамъ, вие може да ме разберете криво.

Минава единъ гръцки попъ, въ турско врѣме и носи единъ български чорбаджия умрѣлъ. Попа казва: иинии... А И на турски значи добръ. Турчинътъ му казва: папазъ ефенди, за тебе е много добръ, но за умрѣлия не е добръ. Та сега и вие казвате: това, което казва Учителя е много добръ, но, питайте насъ. Азъ влизамъ и въ вашето положение. Щомъ азъ видя, че ви носятъ на тарга, азъ имамъ мнѣние вече, много
Азъ ви считамъ, казвамъ, този не е отъ умнитъ, фалиралъ е вече. Нищо повече!
И човѣкъ никога не трѣбва да позволява да го носятъ на тарга. Това едно! И вие като дойде смъртта, кажи въ ума си така, умрѣлъ не давамъ да ме носятъ на тарга! Ако нѣкой път искате да умрете, турете си въ ума положението, че сте едножитено зрънце, което хвърлятъ въ земята, да ме посѣятъ, да израстне то. Това позволявамъ. Като сѣме да ме зароватъ, това разбирамъ, но на тарга да ме носятъ?

Тайна молитва.

7.10.ч.с.
